

РЕШЕНИЕ

№ 3634

гр. София, 04.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 28.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **2549** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на А. Б. Ч., чрез пълномощника – адв.В., срещу Заповед № 35/09.02.2021г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, с която, на основание чл.108, вр. чл.103, ал.1, т.2 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, е прекратено служебното правоотношение с А. Б. Ч. на длъжност „старши експерт“ в Дирекция „Оторизация на плащанията по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, отдел „Оторизация на плащанията по частни проекти“, с ранг IV-ти младши. Жалбоподателят счита оспорената заповед за незаконосъобразна, постановена при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, в противоречие с материалноправните норми и целта на закона. Поддържа се, че на 05.02.2021г. в срока по чл.122, ал.1 ЗДСл, А. Ч. се е явила в ДФЗ, за да заеме длъжността, която е упражнявала преди уволнението си, за което е подала изрично заявление до изпълнителния директор на ДФЗ и след като на 25.02.2021г. отново отишла, за да провери защо не я допускат до работа ѝ било връчено ксерокопие на оспорената Заповед, а по-късно на същия ден и нейния оригинал, чрез куриерски оператор. Сочи, че решението за отмяна на заповедта за уволнението ѝ е влязло в сила на 25.01.2021г., като в законоустановения двуседмичен срок на 05.02.2021г., се е явила на работа и е поискала да бъде допусната на работното си място. Прави се искане Заповед № 35/09.02.2021г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ да бъде отменена, претендира сторените

разноски по водене на делото, съгласно представен списък. Допълнителни доводи за незаконосъобразността на административния акт се излагат и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, редовно призован, изпраща процесуален представител, който моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна, тъй като от данните по административната преписка се установява, че А. Ч. не се е явила в ДФЗ в законоустановения срок за възстановяване на заеманата преди уволнението ѝ длъжност, тъй като подаденото заявление не удостоверявало това обстоятелство. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, алтернативно прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, а и от доказателствата по делото се установява, че с Решение № 915/25.01.2021г. на Върховния административен съд /ВАС/, Пето отделение по адм. дело № 7570/2020г. е оставено в сила решение № 462/23.01.2020г., постановено по адм. дело № 9361/2019г., по описа на Административен съд София – град /АССГ/, с което е отменена като незаконосъобразна Заповед №1627 от 29.07.2019г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с която е съкратена длъжността на А. Б. Ч. - „старши експерт“, IV-ранг в отдел „Оторизация на плащанията по частни проекти“ в Дирекция „Оторизация на плащанията по прилагане на мерки за развитието на селските райони“ в ДФЗ.

На 05.02.2021г., А. Ч. се явила в ДФЗ и подала до изпълнителния директор на ДФЗ заявление, заведено с вх. № 02-6500/2419/27, с искане да бъде възстановена и допусната да изпълнява длъжността, която е заемала преди незаконното ѝ уволнението. На 09.02.2021г. изпълнителният директор на ДФЗ издал процесната Заповед за прекратяване на служебното правоотношение с А. Б. Ч., на основание чл.108, вр.чл.103, ал.1, т.2 от ЗДСл, считано от същата дата. Според изложените в оспорения административен акт мотиви, държавният служител не се е явил да заеме реално предишната длъжност в двуседмичен срок от влизане в сила на съдебното решение № 462/23.01.2020г. по адм. дело № 9361/2019г., по описа на АССГ, потвърдено с решение № 915/25.01.2021г. ва ВАС, с които е отменена Заповед № 1627/29.07.2019г. на изп. директор на ДФЗ. Видно от отбелязването в заповедта, същата е връчена на А. Ч. на 25.02.2021г. лично в ДФЗ, и на същата дата, чрез куриерска фирма, видно от отбелязването в разписката за това.

По административната преписка са приложени и приети протокол № 145 от заседанието на Управителния съвет на ДФЗ, състояло се на 19.07.2019г., извадка от тетрадка, протоколна книга, протоколи от 25.01.2021г. до 09.02.2021г., длъжностна характеристика, длъжностно разписание, докладна записка, Заповед № 03-РД/415/09.02.2021г.

При така установените факти, съдът намира, че жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно чл.121, ал.1 от ЗДСл, депозирана в преклузивния 14-дневен срок, от процесуално легитимирано с правен интерес лице. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Заповед № 35/09.02.2021г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, е издадена от компетентен административен орган, в кръга на

правоомощията му, съгласно чл.108, ал.1 ЗДСл, но при липса на материалните предпоставки, визирани в разпоредбата на чл.103, ал.1, т.2 от ЗДСл.

В конкретния случай не се спори, че служебното правоотношение с А. Ч. е било прекратено с предходен акт на органа по назначаването – Заповед № 1627/29.07.2019г., който е отменен с решение № 462/23.01.2020г. по адм. дело № 9361/2019г., по описа на АССГ, потвърдено с решение № 915, по адм. дело 7570/2020г., по описа на ВАС, влязло в сила на 25.01.2021г. В съответствие с правилата за изчисляване на сроковете, съгласно чл.60, ал.4 от Гражданския процесуален кодекс, двуседмичният срок в който жалбоподателят е имал право да изрази желанието си да заеме предишната си длъжност, е изтекъл в края на работния 08.02.2021г. ден. Чрез неоспореното писмено доказателство – заявление вх. № 02-6500/2419/27/05.02.2021г. съдът приема за безспорно установено, че А. Ч. е упражнила в срок правото си на възстановяване на длъжност, съгласно чл.122, ал.1 от ЗДСл. Ответникът не опровергава обстоятелството, че това заявление е депозирано в ДФЗ на 05.02.2021г., надлежно регистрирано, с поставен входящ номер и отразено в деловодните книги. По делото не са представени доказателства, от които да се направи заключение, че заявлението е подадено по друг начин – електронен или чрез пощенска услуга, от което се достига до извода, че то е било подадено от жалбоподателя лично, в администрацията на ДФЗ. Предвид това съдът приема, че А. Ч. се е явила физически в ДФЗ на 05.02.2021г., с желание да заеме предишната си длъжност, което е декларирала изрично и в подаденото за това заявление. Представените по делото протоколи за периода 25.01.2021г. до 09.02.2021г., съдържат изявление, че на всяка от посочените дати до края на работния ден жалбоподателката не се е явила на работното си място да заеме длъжността на която е възстановена, съгласно съдебно решение №462/23.01.2020г. на АССГ, потвърдено с решение № 915/25.01.2020г. на ВАС, но в тях не е посочено какво е качеството на лицата, които са ги подписали, къде се е състояло очакването ѝ в сградата – на работното място, в деловодството, или на друго място; било ли е възложено на въпросните лица, по какъв начин, от кого и на какво основание, задължението да очакват целодневно явяването на служителя. По делото не са ангажирани доказателства, от които да е видно дали и кога за заявление с вх. № 02-6500/2419/27/05.02.2021г. са били уведомени/връчени на лицата, подписали протоколите, ако им е било възложено да удостоверят явяването или не на служителя да заеме предишната си длъжност. Заключение, че А. Ч. не се е явила физически в ДФЗ в периода 26.01.2021г. – 08.02.2021г. не може да се направи и от представеното по делото копие на извлечение от тетрадка – протоколна книга, за която се твърди, че удостоверява, че жалбоподателят физически не се е явил на работа, за да бъде възстановен на предишната му длъжност. Освен , че не е посочено за какво се използва и служи въпросната тетрадка, няма данни на кого е възложено нейното водене, какъв е редът и основанието за тези записи, къде е мястото на което стои и се попълва. Съдът намира, че с подаване на заявлението за възстановяване на държавна служба на 05.02.2021г. в деловодството на ДФЗ жалбоподателят е изпълнил условието да се „яви“ в съответната администрация и е заявил готовността си да заеме предишната си длъжност. Следователно не е било налице посоченото в оспорваната Заповед основание за прекратяване на служебното правоотношение - чл.103, ал.1, т.2 ЗДСл. В този смисъл е и решение №12316/06.10.2020г. на ВАС, по адм. дело № 7747/2020г. При отмяната на незаконното уволнение на държавен служител с влязло в сила

съдебно решение, същият следва да се яви на работа, за да продължи да изпълнява задълженията по предишната си длъжност. При явяването му на работа органът по назначаване е длъжен да издаде административен акт, с който да го възстанови на държавна служба или да направи отказ за възстановяване, ако има причина за това. Искането следва да се отправи именно към административния орган, който има правомощието да се произнесе по него. С разпоредбата на чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл се предвижда прекратяването на служебното правоотношение, когато уволнението на държавния служител бъде признато за незаконно или бъде възстановен на предишната работа от органа по назначаването или от съда и той не се яви да я заеме в срока по чл. 122, ал. 1. От тези разпоредби на ЗДСл се извличат предпоставките, при наличието на които административният орган е длъжен да възстанови незаконно уволнения държавен служител. Първата от тях е отмяната на незаконосъобразния административен акт за прекратяване на служебното правоотношение, а втората - неговото явяване на работа в срока по чл. 122, ал.1 от ЗДСл, считано от влизане в сила на съдебното решение. Следователно, за да настъпи възстановяването на заеманата преди освобождаването длъжност не е достатъчно само и единствено отмяната на акта, а е необходимо и действие на служителя, с което да демонстрира желанието си за заемане на длъжността. По делото не е спорно, че служителката е сезирала органа по назначаването със заявление, прието и входирано в неговата администрация в 14-дневния срок от влизане на съдебното решение в сила. Желанието на служителката да заеме предишната длъжност в ДФЗ е изразено в заявлението ѝ, адресирано в срок до компетентния административен орган и с него тя е обективирала волята си и желанието да изпълнява служебните си задължения. При подаденото в срок заявление от жалбоподателката органът по назначаването е бил длъжен да предприеме съответните действия по възстановяването на служителката, което не е направено, което от своя страна води до извода за незаконосъобразност на издадения административен акт и като такъв следва да бъде отменен .

С оглед изхода на спора, направеното своевременно искане за присъждане на разноски по делото от страна на жалбоподателката, чрез процесуалния ѝ представител се явява основателно. Неоснователно се явява възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя. Съгласно чл.7, ал.1, т.1 от Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за дела свързани с прекратяване на трудови и служебни правоотношения се дължи възнаграждение не по-малко от размера на минималната работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или на определяне на възнаграждението по чл.2. В конкретният случай минималната работна заплата към момента на сключването на договора за правна помощ между жалбоподателката и процесуалния ѝ представител и неговото заплащане на 25.02.2021 г., е била в размер на 650 лв. С оглед на правната и фактическата сложност на делото настоящият състав намира за необосновано възражението за прекомерност на претендираното по делото адвокатско възнаграждение от 1000 лв. Поради горното и на основание чл. 143, ал.1 от АПК на жалбоподателката следва да бъдат присъдени разноски по делото в размер на 1000 лв., съгласно представения по делото списък на разноските.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Б. Ч. Заповед № 35/09.02.2021г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с която на основание чл.108, вр. чл.103, ал.1, т.2 от Закона за държавния служител, е прекратено служебното правоотношение с А. Б. Ч. на длъжност „старши експерт“ в Дирекция „Оторизация на плащанията по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, отдел „Оторизация на плащанията по частни проекти“, с ранг IV-ти младши.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“, представлявано от изпълнителния директор да заплати на А. Б. Ч. ЕГН: [ЕГН], сумата от 1000 лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: